



Arrest

**nr. 67 184 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE *loco* advocaat K. HINNEKENS en van attaché H. JONCKEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen te Kabul. U zegt geboren te zijn op 21 'saur' 1373 (11 mei 1994) en dus minderjarig te zijn. U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim. Uw vader werkte bij de veiligheidsdienst van Afghanistan. Tijdens het regime van de Taliban werden hij en uw oudste broer J. gearresteerd. Uw vader kwam nooit meer terug. Uw oudste broer vluchtte naar het Westen, maar u weet niet waar hij verblijft. Na het overlijden van uw moeder werden u en uw andere broer, F., opgenomen in het huis van uw oom M. Na zijn overlijden, in de eerste of tweede maand van 1388 (lente 2009), en na de ceremonie van veertig dagen, werden u en uw broer

uit het huis gezet door uw tante. Uw broer werkte op dat moment als chauffeur van Q. N., een zakenman uit Helmand, die regelmatig naar Kabul kwam. U vond werk in een carwash. U en uw broer vonden een tijdelijk onderkomen in het onbewoonde huis van een tante van een vriend. Na vier maanden en een half kwam die tante terug naar haar huis en hadden jullie geen onderkomen meer. Vervolgens verloor uw broer ook zijn werk, omdat zijn werkgever aankondigde dat hij definitief terug ging naar Helmand. Jullie besloten om naar Iran te vertrekken om daar werk te zoeken. Jullie hadden daar nog een tante wonen. Q. N. bood aan om jullie een eind mee te nemen, aangezien hij richting Herat ging. In de woestijn van Nimroz werden jullie tegengehouden door Talibanstrijders, mannen van H. en H. De baas van uw broer kon na een tijdje wegrijden. Later bedacht u dat hij betrokken moet zijn geweest bij de ontvoering. U en uw broer werden meegenomen en opgesloten in een ondergrondse kamer. Jullie werden er geslagen en mishandeld. Na twee weken namen ze F. mee en u bleef alleen achter. Een 'mullah' praatte op u in over de 'Jihad'. Na een maand dreigde u met een hongerstaking als u uw broer niet mocht zien. F. kwam u opzoeken en gaf u een Koran met op de achterflap het telefoonnummer van uw tante die in Iran woont. Uw broer zei dat hij gedwongen werd om als drugskoerier te werken en raadde u aan om te vluchten. Na vier maanden liet men u weten dat u naar een 'madrassa' in Pakistan zou gaan, maar u werd overgebracht naar een huis in Quetta waar er gewapende mannen aanwezig waren. U werd er opgesloten in een kamer, kreeg soms geen eten en werd voorbereid op de Jihad door middel van DVD's over misdaden van Amerikaanse troepen. Af en toe werd u meegenomen naar de moskee. U probeerde niet te vluchten omdat men u beloofd had dat u uw broer zou kunnen zien. Op een bepaald moment kreeg u het bericht dat er een militaire operatie aan de gang was in Helmand en dat het contact met uw broer niet meer mogelijk was. Na tweeënzeventig dagen besloot u te vluchten. In een busstation vroeg u waar er veel Afghanen woonden en zo belandde u in Spin Jamat. U vond een smokkelaar die bereid was u naar Iran te brengen. In Iran werd u opgehaald door de man van uw tante. Uw tante woont reeds van voor uw geboorte in Iran. Omwille van het risico op deportatie besloot u na vijftwintig dagen naar Europa te vertrekken. U vermoedt dat F. ofwel nog in handen van de Taliban is, ofwel is gedood.

In België diende u op 15 juni 2011 een asielaanvraag in. U legt een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend omdat u onvoldoende aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Meerbepaald zegt u een vrees te hebben voor de Taliban, omdat u door uw lange verblijf bij hen hun geheimen kent. Anderzijds zegt u ook Q. N. te vrezen omdat u vermoedt dat hij jullie heeft uitgeleverd aan de Taliban (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.7). Echter, de geloofwaardigheid van uw relaas komt in het gedrang door onderstaande bemerkingen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u en uw broer Kabul verlieten met de bedoeling in Iran werk te gaan zoeken. De feiten waarop u uw vrees baseert, hebben zich voorgedaan op weg naar Iran, ter hoogte van Nimroz. Het is bijzonder merkwaardig dat u en uw broer plannen hadden opgevat om naar Iran te gaan om er werk te zoeken, maar dat jullie vooraf geen enkel contact hadden gezocht met jullie tante aldaar. Dat jullie die reis reeds hadden aangevat nog voordat jullie eerst met haar contact hadden opgenomen, of toch minstens in het bezit waren geweest van haar contactgegevens wat geenszins het geval was, is weinig aannemelijk. U verklaart terzake dat er nooit enig contact was geweest met uw tante, ook niet tussen haar en uw overleden oom (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.3). In dezelfde context is het weinig geloofwaardig dat uw broer u in gevangenschap kwam opzoeken met een Koran, waarin het telefoonnummer van uw tante geschreven stond. U om uitleg gevraagd hoe uw broer dan plots aan dat telefoonnummer is geraakt, gezien jullie nooit eerder contact hadden met jullie tante in Iran, stelt u dat hij het wellicht heeft uitgezocht en via derden heeft verkregen aangezien hij als drugskoerier aan de grens met Iran werkte. Aan deze verklaring kan weinig geloof worden gehecht. Dat uw broer tijdens die maand gedwongen werken als koerier, via derden het telefoonnummer van een tante kon vinden, die al van voor uw geboorte in Iran verblijft (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.6) en met wie er geen familiale contacten waren, is hoogst onaannemelijk.

Omtrent uw beweerde vlucht uit het huis van de Taliban in Quetta, alsook de organisatie van uw reis, dient het volgende te worden opgemerkt. Dat u zomaar, op de vlucht voor de Taliban en zonder geld, een afspraak kan maken met een smokkelaar, in een voor u vreemd land, maakt u evenmin aannemelijk. Alhoewel de smokkelaar u naar familie in Iran zou hebben gevraagd, zou hij toch geen

contact met uw tante hebben opgenomen, al was het maar om de zekerheid te hebben dat hij zijn geld zou krijgen. Tevens is het merkwaardig dat u zelf vanuit Pakistan geen contact met uw tante heeft opgenomen, na maanden van gevangenschap, en nadat uw broer F. u in het geheim haar telefoonnummer had gegeven. Aangezien u intussen ook het spoor van uw broer bijster was, had u eventueel via uw tante toch misschien iets meer over hem kunnen te weten komen. Aangezien hij als eerste over haar nummer beschikte, viel het niet uit te sluiten dat hij haar toch bepaalde informatie – dat een mogelijks spoor zou kunnen vormen - had doorgebeld. Dat u deze tante pas bij aankomst in Iran belt en dat zij op zeer korte tijd uw reis naar Europa regelt en zelfs betaalt, terwijl ze u nooit eerder heeft gezien of gehoord, is evenmin geloofwaardig. In deze context is het ook niet begrijpelijk dat u niet weet hoeveel uw tante voor uw reis betaalde of hoe de afspraken met de smokkelaar verlopen zijn, te meer u zich volgens uw verklaring in een acute noodsituatie bevond (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.3 en 4). Dat u al na vijftientig dagen uit Iran vertrok, wijst er eerder op dat uw reis naar Europa al veel eerder was gepland en voorbereid. In uw eerste gehoor stelde u overigens dat het eventueel wel mogelijk was geweest om bij uw tante te blijven maar dat het risico op deportatie nooit ver weg is (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.6), terwijl u in uw tweede gehoor verklaarde dat tante zei dat u er niet langer kon blijven (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.5). Dit laatste is opnieuw zeer verrassend aangezien uw tante er anderzijds geen graten in zag om een groot deel van haar financiële middelen aan u te besteden door uw reis naar het buitenland te financieren, en dit terwijl jullie eigenlijk geen hechte band hadden met elkaar. Uw relaas is op dit punt dan ook weinig plausibel.

Vervolgens weet u maar heel weinig te vertellen over de persoon van Q. N.. Nochtans vermoedt u dat deze persoon een cruciale rol heeft gespeeld in jullie ontvoering door de Taliban. In uw eerste gehoor zei u dat u niet weet wat voor werk hij deed, nochtans was uw broer F. voor hem werkzaam (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.5). Later zegt u dat hij een zakenman is, maar weet u niets te vertellen over wat voor zaken hij doet, noch waarheen uw broer hem diende te brengen. Het is weinig aannemelijk dat uw broer nooit eens iets zou verteld hebben over de plaats(en) waar hij zijn baas naartoe diende te brengen, temeer daar hij toch meerdere maanden voor deze persoon zou hebben gewerkt. In uw opeenvolgende gehoren werd u twee keer gevraagd naar het loon van uw broer. De eerste keer zei u dat het ongeveer tussen 5.000 en 7.000 Afghani lag (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.5), terwijl u later beweerde dat het 15.000 Afghani was (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.2 en 3). Dit is plots meer dan het dubbele, zodat men zich vragen kan stellen bij uw verklaringen omtrent de taken van uw broer en omtrent de (al dan niet dubieuze) achtergrond van zijn werkgever.

Wat betreft uw verblijf in het huis in Quetta verklaarde u dat er regelmatig een Pakistaanse politieofficier in het huis verbleef en dat hij u ook éénmaal heeft gesproken en heeft proberen aanzetten tot de Jihad. Tijdens het eerste gehoor vertelde u spontaan diens naam, nl. D. K. (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.8). U tijdens het tweede gehoor gevraagd naar de naam van de Pakistaanse officier, zegt u deze niet te kennen. U leek zich zijn naam ook met moeite te kunnen herinneren, toen deze u werd genoemd (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.4). Dit alles is zeer opmerkelijk gezien u eraan voorbij gaat dat u zelf deze naam ten berde bracht in uw eerste gehoor (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.7-8).

Inzake uw beweerde minderjarigheid moet worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij in haar beslissing dd. 19 juli 2010 tot de conclusie kwam dat u ouder bent dan achttien jaar. De door u neergelegde taskara werd niet weerhouden omdat de identiteitsgegevens onleesbaar zijn wegens beschadiging van het document.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen is uw vluchtrelaas onvoldoende geloofwaardig. U heeft uw voorgehouden vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk gemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's;

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd. (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen . Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"- doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 1.2 en 48/3 *juncto* het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker voert tevens een schending aan van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het feit dat hij wordt afgerekend op zijn leeftijd en meent dat dit argument ten onrecht wordt gebruikt. Verzoeker stelt vooreerst niet akkoord te gaan met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, aangezien dit onderzoek volgens hem de twijfel niet wegneemt betreffende zijn leeftijd. Dergelijke testen zijn volgens verzoeker niet onfeilbaar en men kan hier volgens hem niet zonder meer op steunen om te oordelen dat een minderjarige eigenlijk meerderjarig is. Hij verwijst naar een advies van de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren en benadrukt dat er tot op vandaag geen enkele wetenschappelijke methode toelaat de leeftijd van een persoon tot de dag juist te bepalen.

Verzoeker verwijst naar de conclusie van zijn leeftijdsonderzoek en hij voert aan dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt door zich te baseren op elementen van leeftijd die volgens hem niet relevant zijn. Hij argumenteert dat de commissaris-generaal ten onrechte vaststelt dat hij ongeloofwaardig is betreffende zijn leeftijd en hij trekt de lijn van ongeloofwaardigheid door naar de rest van zijn asielrelaas. Verzoeker benadrukt dat zelfs indien hij ongeloofwaardig is betreffende zijn leeftijd, dit niet betekent dat zijn asielrelaas ook ongeloofwaardig is. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onterecht geen rekening heeft gehouden met zijn hoedanigheid als minderjarige.

Verzoeker licht toe dat hij zijn ouders al van kleins af aan moest missen en dat hij op zijn oom was aangewezen om contact te onderhouden met zijn familie. Aangezien zijn oom geen contact had met zijn tante is het volgens verzoeker best mogelijk dat hij geen contacten had met zijn tante. Hij verwijst naar de oorlogssituatie in zijn land en naar het feit dat familieleden elkaar uit het oog verliezen en meent dat het dan ook niet abnormaal is dat hij geen contact meer had met zijn tante. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker geen rekening gehouden met de situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker geeft aan dat de bestreden beslissing een hechte familieband verwacht met de frequentie van onderlinge contacten. Hij stelt verder dat ook al is persoonlijk contact onmogelijk, een familieband nog altijd bijzonder hecht kan zijn. En hij argumenteert dan ook dat de hechtheid van de familieband van verzoeker en zijn tante geen criterium kan zijn om de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker te beoordelen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er verkeerdelijk van uit dat een persoon altijd een motief nodig heeft om een bepaalde handeling te stellen. Het al of niet hebben van een motief is volgens verzoeker irrelevant en kan zeker niet leiden tot twijfel aan de handeling waarvan het motief wordt in vraag gesteld.

Verzoeker heeft aan zijn tante raad en hulp gevraagd en zij is op zijn hulpvraag ingegaan om de eenvoudige reden dat hij het haar had gevraagd, het motief doet niet ter zake volgens verzoeker.

Op basis van deze overwegingen achtte zijn tante het aangewezen om de reis van verzoeker naar Europa te organiseren. Verzoeker wijst op het feit dat de voornaamste bescherming voor een individu in Afghanistan juist familie is.

Verzoeker verwijst naar het stuk 5, waaruit blijkt dat de Taliban jongeren rekruteren om opdrachten uit te voeren van onder meer zelfmoordaanslagen. Hij wijst er op dat hij meermaals koran les heeft gekregen en dat de commissaris-generaal dit element duidelijk niet heeft onderzocht.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet duidelijk is op dit vlak en stelt dat hij afkomstig is uit Kabul en dat men er verkeerdelijk van uit gaat dat dit een veilig gebied is en hij verwijst naar het stuk 4 waaruit de zorgwekkende veiligheidssituatie duidelijk blijkt.

Verzoeker verwijst naar de recente berichtgeving en stelt dat indien hij dient terug zou keren er sprake zou zijn van een schending van het artikel 3 van het EVRM. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker niet onderzocht of hij als jongere die terugkeert in Afghanistan niet dient beschouwd te worden als een kwetsbare groep die systematische wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandeling.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker geeft niet aan welk 'beginsel van behoorlijk bestuur' zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk aangevoerd.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoeker betwist de resultaten van het leeftijdsonderzoek en stelt dat de Commissaris-generaal zich hier ten onrechte op heeft gebaseerd om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te

ondergraven. De Raad meent dat dit een overtollig motief is dat op zich de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker niet ondermijnt.

Daar waar verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik van de gebeurtenissen meent de Raad zoals verweerder stelt dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aangeeft op welke wijze zijn beweerde minderjarigheid op het ogenblik van de gebeurtenissen een invloed zouden gehad hebben op de elementen die in de bestreden beslissing werden opgenomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad meent dat de uitleg van verzoeker in zijn verzoekschrift geen weerlegging is van de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat het niet overtuigend is dat verzoeker en zijn broer wiens oom waarbij zij verbleven en zichzelf op voorhand geen enkel contact hadden met hun tante in Iran zich zonder voorafgaandelijk contact naar deze tante begaven en zijn broer plots via de afgifte van een koran het telefoonnummer van deze tante weet te overhandigen aan verzoeker.

Verzoeker stelt dat de motieven voor het verlenen van de hulp door zijn tante irrelevant zijn. Zij besliste gewoon hem te helpen. Verzoeker benadrukt verder dat de kans bestond dat hij terug naar Afghanistan zou worden gebracht en dat familie het voornaamste beschermingsmechanisme is in Afghanistan.

Dit is geen weerlegging van de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waar onder meer gesteld wordt: *"Dat u zomaar, op de vlucht voor de Taliban en zonder geld, een afspraak kan maken met een smokkelaar, in een voor u vreemd land, maakt u evenmin aannemelijk."* ... *"Dat u al na vijftieng dagen uit Iran vertrok, wijst er eerder op dat uw reis naar Europa al veel eerder was gepland en voorbereid. In uw eerste gehoor stelde u overigens dat het eventueel wel mogelijk was geweest om bij uw tante te blijven maar dat het risico op deportatie nooit ver weg is (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.6), terwijl u in uw tweede gehoor verklaarde dat tante zei dat u er niet langer kon blijven (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.5)."*

Wat betreft de activiteiten van de werkgever van de broer van verzoeker meent de Raad dat dit een overtollig motief is.

De Raad stelt vast dat verzoeker het volgende motief van de bestreden beslissing niet weerlegt: *“Wat betreft uw verblijf in het huis in Quetta verklaarde u dat er regelmatig een Pakistaanse politieofficier in het huis verbleef en dat hij u ook éénmaal heeft gesproken en heeft proberen aanzetten tot de Jihad. Tijdens het eerste gehoor vertelde u spontaan diens naam, nl. Delawar Khan (gehoorverslag CGVS dd. 20 januari 2011, p.8). U tijdens het tweede gehoor gevraagd naar de naam van de Pakistaanse officier, zegt u deze niet te kennen. U leek zich zijn naam ook met moeite te kunnen herinneren, toen deze u werd genoemd (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.4). Dit alles is zeer opmerkelijk gezien u eraan voorbij gaat dat u zelf deze naam ten berde bracht in uw eerste gehoor (gehoorverslag CGVS dd. 28 april 2011, p.7-8).”*

De Raad meent dat het feit dat verzoeker die moslim is stelt dat hij meermaals koran les gekregen heeft geen element is die zijn relaas overtuigend maakt.

De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal verzoeker tweemaal uitvoerig ondervraagd heeft (28 april 2011 en 20 januari 2011) en tot het besluit kwam dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Na onderzoek van het administratief dossier deelt de Raad deze mening. De Raad stelt ook vast dat verzoeker stelt dat hij littekens van martelingen heeft maar hiervan geen bewijs voorlegt.

Het feit dat de Taliban jongeren rekruteren om opdrachten zoals zelfmoordaanslagen te plegen (stuk 5) is geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten.

2.5. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Kabul wel degelijk zorgwekkend is en hij benadrukt dat een groot aantal slachtoffers niet noodzakelijk is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 4 bij het verzoekschrift).

De Raad meent dat dit geen weerlegging is van de uitvoerige motivering in de bestreden beslissing die haar steun vindt in het administratief dossier (zie Veiligheidssituatie in Afghanistan en de stad Kaboel”).

2.6. Waar verzoeker opwerpt dat de Commissaris-generaal naliét een onderzoek te voeren naar het risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM die jongeren in Afghanistan lopen, antwoordt verweerder dat verzoeker tijdens de asielprocedure werd gevraagd naar zijn vrees voor vervolging en/of zijn risico op ernstige schade ten opzicht van zijn land van herkomst. Verzoeker maakte geen melding van een algemeen risico voor jongeren in Afghanistan zoals hij nu in zijn verzoekschrift doet. De Raad stelt vast dat verzoeker geen bewijs of begin van bewijs van een dergelijk risico voorlegt.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS